

(Kort bemærkning).

Klaus Kjær (DF):

Jeg kan forstå på hr. Søren Kolstrup, at han mener, at det er de studerende, der skal fastsætte normer for erhvervslivets fremtidige behov for de studier og de erhvervsrettede aktiviteter, der fremover skal ske her i Danmark.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

De studerendes erfaringer og potentialer skal udnyttes fuldt ud, ja, tak.

Kim Behnke (FP):

Fremskridtspartiets ordfører, fru Merete Behrndt, sidder i øjeblikket i møde i Folketingets Socialudvalg, så jeg skal kort redegøre for Fremskridtspartiets overordnede syn på de ting, der nu er til behandling i dag.

Den redegørelse, der ligger fra regeringen, peger efter vores opfattelse i den rigtige retning. Der åbnes op for langt større fleksibilitet, der åbnes op for nye muligheder for, at man på tværs af eksisterende grænser inden for den videregående uddannelsessektor kan begynde at samarbejde, og det er ting, som vi i Fremskridtspartiet mener er fornuftige og gode.

Vi synes, at som det danske uddannelsessystem ser ud i dag, har det brug for at få foretaget en lang række forbedringer og ændringer.

Mest er vi bekymret for, at det såkaldte frie optag så småt begynder at vise en række af ulemperne. Den væsentligste ulempe er, at vi uddanner folk, primært inden for humaniora, som der ikke umiddelbart er jobmulighed til. Efterfølgende begynder vi så med såkaldte isbryderprojekter for at se, om ikke vi kan skaffe dem arbejde til trods for deres langvarige uddannelse inden for helt andre områder.

Og samtidig med at det sker, må vi erkende, at det danske samfund mangler i størrelsesordenen over 30.000 folk inden for IT-uddannelser og ingeniøruddannelser. De er ikke blevet uddannet, til trods for at der står halvtomme undervisningslokaler på ingeniørskolerne.

Fremskridtspartiets opfattelse er, at det, der er gået galt, er, at den stemning, der har været fra Folketinget og langt ud i uddannelsessystemet, har været det frie optag, hvor de studerende selv mere eller mindre frit har kunnet vælge, hvad de har lyst til.

Det frie valg er selvfølgelig et privilegium, men i og med at det er Folketinget, der på vegne af skatteyderne bevilger pengene til uddan-

nelsessystemet, må Folketinget jo også kunne gå ind og stille krav om, at vi får uddannet folk til de områder, hvor der er beskæftigelsesmulighed, og hvor samfundet har behov, frem for at vi fastlåser ressourcer i at uddanne folk, der ikke er brug for, og så har ledig kapacitet stående på de uddannelsessteder, der rekrutterer til områder, hvor der er mangel på folk.

Derfor er det vigtigt, at vores uddannelsessystem bliver sådan indrettet, så der er den højeste grad af fleksibilitet, sådan at det, der i dag måske fremstår som det aller mest fremtidsrettede, kan ændres, når vi om 2, 3, 5 eller 10 år har en helt anden situation i samfundet.

Vores uddannelsessektor skal være i stand til hele tiden at kunne omstille sig, hele tiden at kunne tilpasse sig, sådan at de krav og behov, der er i samfundet, kan blive tilfredsstillet. Og dér kommer spørgsmålet så, om en bølge af fusioner mellem uddannelsesinstitutionerne er den rigtige løsning. Der er brug for visse fusioner, og vi er blandt dem, der er tilhængere af, at det sker på initiativ fra institutionerne selv.

Men der er så sandelig også grund til at advare imod, at man laver fusioner for fusionernes skyld, fordi det meget vel kan resultere i, at en masse tid, en masse ressourcer bruges uproductivt. Når institutionerne skal til at tilpasse sig hinandens fælles standarder, ja, så kan medarbejdere, undervisere, forskere og administrativt personale osv. få alt for stor en del af deres tid til at gå med at holde koordinationsmøder med hinanden for at få tingene til at glide.

Det er ikke noget, vi mener man skal tilstræbe, og derfor skal de fusioner kun komme, når der er et konkret behov, og ikke fordi man synes, at det er noget, der lyder smart, og fordi man kan få et nyt navn og slå sig sammen og dermed få et lidt større skrivebord.

I det hele taget mener vi, at en af manglerne i redegørelsen er, at der ikke i tilstrækkelig grad fokuseres på at få afbureaukratiseret vores uddannelsessektor.

Da vi for ca. 3 uger siden havde debatten om, hvorvidt universiteterne skulle kunne indgå disse særlige kontraktaftaler, fremkom vi med det forslag i debatten, at man, lidt inspireret af den gamle tanke om frikommuner, åbnede op for, at universiteter og andre videregående uddannelser fik en slags frikommunestatus, sådan at vi fra Folketingets side gav dem frihed til inden for nogle givne rammer selv at disponere, selv at afprøve nye metoder til at drive og ad-